

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt VIII. Christum Caluinistarum non fuisse exactum Dialecticum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

CAPVT VIII.

Christum Calvinistarum non fuisse exactum Dialecticum.

PLato si quem gnarum diuidendi reperisset, eius se ex osculaturum vestigia assererat. Nihil ambigo, quin libens id Christo fecisset mecum, si quando in eum incidisset. Sed enim interuenit Calvinus, notat diuisionis à Christo datæ vitium, & ait ad cap. 22. Matthei in Harm. *Videtur (mihi caluino optimè quadrato) non quadrare partitio Christi (& hæc mea caluini est ratio) quia propriè loquendo dum officio nostro fungimur erga homines, obsequium hoc Deo impendimus.* Hactenus visio non prophetica, sed caluiniana posita est. Accipe iam visionis caluinisticam dissolutionem. Quam? non aliam, quã obiectionem esse veram, Christumq; partitionem suam non satis benè quadrasse ad subtilitatem caluinisticam (cui hac ratione etiam esse non debet duplex charitas vna erga Deum, altera erga proximum propter Deum). Ne tamen nihil ad speciem caluinus afferat; addit, ad vulgi captum sermonem Christum accommodasse: quasi iam à caluino in ordinè vulgi redacti fuerint doctissimi Pharisæi & Herodiani, quibus sub ea partitione Christus respondit. Non te pudet, Prædicans, etiam contra hæc exhibilatum iam toties cocysmum tuum occinere: Mendacium est Iesuiticum,

Caluini
Christus
non benè
diuidit.

Caritas Cal
uino non
potest esse
duplex.

Vorstius
mendacij
cōiucitur

ticum, obiectio est pro sententia authoris peruersè accepta? Planè obiectio est, mi homo, sed obiectio, cuius argumento caluinus succumbit, nequaquam negans quod illa colligit, sed absurditatè per vulgus excusans, interim eam esse in partitione Christi cōcedens: facefle igitur cum calua ista caluini tui defensione, nimis quam sæpè reiecta.

**Caluini
Christus
non ratio-
cinatur so-
lidè sed tã-
tum appa-
renter in
vulgus.**

Deinde probat Christus Matt. 9. v. 5. sibi facile esse remittere peccata, respondet ibidem caluinus: *videtur parum solidè ratiocinari.* Eius autem videri caluino hæc ratio est: quia quanto præstantior est anima corpore, tanto præcellit corporis sanitatem peccatorum remissio, vt proinde solidum nõ sit dicere; possum sanare à paraly si corpus, possum igitur etiam persanare à peccatis animam. Subnectit quidem deinde his caluinus: *sed in promptu est solutio, quod Christus sermonem ad eorum captum accommodet.* Verum eo nodum haud dissoluit. Perinde enim est, ac si dicas, malè ratiocinatus est caluinianus Christus, adeoq; coram intelligentibus, nil nisi fumos vendidit; vulgo tamen in speciem satisfecit. Sic Matth. 12. v. 25. parum valida est secundũ caluinum instituta à Christo Iudeorum confutatio. ait enim ibid.

**Caluini
Christus
aduersari-
os nõ refu-
tat solidè.**

in Harmonia caluinus: *Calumniam sibi obiectam primum refutat (Christus) prouerbiali sententia. Videtur tamen parum solida esse refutatio.* Huius fluxationis ratiões has addit. Prima, q; *Sathan speciem*

speciem disidij sæpè ostendet, quo modo umbratiles & fictitios Sathanas (sic enim loquitur mendacissimus hæresiarcha) per exorcismos Pontificij eijciant.

1. Ratio
Caluini.

Deinde addit, quod Diaboli sæpe vertigine & cæca amentia rapti se ipsos conficiant.

2.

Vnde sequitur vt Sathanam Sathan, contrà quàm Christus assumit, caluino eijciat. Etiam ad hæc respondet (vt monet Prædicans) caluinus, sed ita vt præuaricatore & proditore causæ verius comperias, quam defensorem. Dū enim non aliter occurrit quàm manifestè falsis: quid agit aliud, quam vt obiecta lectori obtrudat pro veris? Falsum autè est, quod ait caluinus, Sathanam ita à Sathana eijci, vt tamen non euertat sponte, quam habet in homines potestatem. Sponte & nõ coactè fiunt, quæ vel odio vel inuidia stimulante geruntur. At ipsi caluino diaboli cæca amentia odioq; & inuidia inflammati se ipsos quandoq; conficiunt & exturbant. Spõte igitur alterum alter potestate in hominem exiit. Deinde quid obstat principi dæmoniorum, reliquas furias longè viribus potentiaq; antecellenti, alios minorum gentium diabolunculos sua sponte exuere ea quam habent in obsessum potestate? an vel ex incredibili fastu libidineq; exercendæ ostentandæq; suæ potentiæ, vel propter intuitum maioris mali, & alijs & ipsi energumeno euenturi, vel ob alias sibi versutissimo & mille artifici exploratas causas non poterit superior inferiorem, imbe-

Contradi-
ctio Calu.

imbecilliorē valentior volens libensq; de sua possessione deijcere? Manet igitur, vt ex caluini sententia, quātumlibet etiam fremat prædicans, & ô impudentiam, ô inuerecundiam, ô cæcitatem, ô stuporem (nempe caluinistica decora & honorum tituli) exclamet; manet inquam, vt verum sit caluiniani Christi parum solidam esse confutationem.

Rursum ait Christus Matth. 7. vers. 12. *Omnia ergo quaecunq; vultis vt faciant vobis homines, vos facite illis.* Quibus verbis vt Chrysoft. Hom. 24. Euthymius, Theophylactus explicant, epilogum omnium quæ tribus præcedentibus capitibus dicta sunt, constituit; vel, vt Augustino placet lib. 2. de serm. Domini, post exhortationem ad preces proximis periodis habitam, quasi modum docet, quæ petimus impetrandi, si alijs fecerimus, quod nobis fieri velimus ab illis. At quid caluinus? caluinus inquam ille, minimè religiosus in scripturis; cui 4. Instit. cap. 17. §. 23. ridentur vt *syllabarum aucupes*, qui dictiones singulas scripturæ pensant: cui *stultè superstitiosi sunt Papista & similes* (Lutherani) dum verba scripturæ *mordicus arripunt* ad cap. 26. Matth. vers. 28. Cui vt *cunq; verborum Christi reuerentia tangi se* (catholici) *quiritantur, quo minus figuratè intelligere ausint, quæ sunt apertè dicta, non est tamen hic satis iustus prætextus, cur omnes (quas ipse contra scripturam apertam obijcit) rationes respuant.* 4. Instit. cap. 17. §. 20. cui de-

Caluini in
scripturas
sacras irre-
nerentia &
impietas.

deniq; contra textum Latinum, Græcum, Syriacum, Hebræum in 20. cap. Matth. v. 16. minime quadrat Christi sententia: *Multi sunt vocati, pauci electi*: Quid inquam hic Calvinus, ad ea Christi verba commentans in Harmonia? *Superuacanea est (ait) illatio, quemadmodum sæpè in concisis sententijs particula ista abundant*. Nec per hoc quod seorsim ea sententia legenda iudicatur ibidem à Caluino, indicatur illationis in ea necessitas, quia propositio seorsim sumpta infert nihil, vereq; in ea superuacua est illatio. Quamobrem etiam prædicans §. 48. vult eam ad aliam sermonis Christi partem referendam. Sed non meminit eius, vel relationis vel partis suo in textu Calvinus, nec Prædicans.

Sed quid hanc rem multis adeo disquirimus, quando & Caluini ipsius oraculo: *Memoriatenendum est vulgo receptis prouerbijis, ita vsus esse Christum, vt tantum essent probabiles coniecturae, non autem solidè probarent*. Quin etiam Caluianiani huius actuarij subscriptione §. 48. disp. 2. contestatum habemus, vt *minimum sua solidè non semper probasse Christum, sed tantum per coniecturas probabiles docuisse, si quando receptis prouerbijis est vsus*? Putat Prædicans admirabilem in illa blasphemia & chimæra caluinistica sapientiam latitare, quam Iesuitæ non assequantur præ hebetudine & stupore incredibili, sed verendum ne magis hebes stupeat ipse. Quæro

N
enim

Christus
Caluinisti-
cus non p-
bat sua so-
lidè.

Caluini
Christus
vultur con-
iecturis &
probabili-
bus, quibus
cum formi
dine falsi
assentiaris.

enim ex illo, ecquid illud est, quod solidè Ma-
gister veritatis non comprobauit? quæ illæ
coniecturæ probabiles, quas relictis certissi-
mis euidentissimisque argumentis ad docen-
dum cœlestis doctor adhibuit? Habebat in
promptu de omni materia rationes omnes
solidas, quas creata mens potest concipere, &
ijs relictis fallaces cōiecturas aucupatus esset?

ille qui suo sermoni infallibilem authorita-
tem inesse voluit, dubias infirmasq; ratiuncu-
las vsurpasset? **Quem facis Christum tuum
caluinisticum Prædicans?** Nonne vides si per-
suaseris eum semel, iterum, tertio vsum con-
iecturis probabilibus, etiam sæpius & plerum-

que id ab eo factum auditores tuos suspicatu-
ros? Et quid postea? probabilia posse esse ve-
ra & falsa nemo nescit. Concludent igitur
caluiniani Christi sermonem Euangeliumq;
posse esse verum & falsum, ipsumque Chri-
stum posse fallere in sua doctrina. En quo mi-
seriarum & absurditatum cum tua recondita

sapientia de probabilibus Christi coniecturis
deuenias. En vt ipsum Christum, & omnem
fidem in Christum eiusq; sacrosancta Euan-
gelia incertis opinionibus inuoluas,

Vortio
Christi E-
uangelium
complecti-
tur proba-
bilia.

Turcisq; sceleratius pes-
sundes.

CAPVT